

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **I. H.**, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 874/36, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2016, čj. MV-3929-3/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2017, čj. 45 A 11/2016-49,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2017, čj. 45 A 11/2016-49, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Předmětem přezkumu v nynější kauze je rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobce na území ČR. Mezi stranami je sporné, zda žalobce naplnil účel pobytu, kterým je podnikání (účast v právnické osobě).

[2] Žalobce je státní příslušník Ukrajiny. V obchodním rejstříku je zapsán jako společník a jednatel ve společnosti R., s. r. o., která má celkem 12 společníků a 12 jednatelů. Od roku 2007 žalobce pobýval v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě). Povolení k dlouhodobému pobytu mu na jeho žádost ministerstvo vnitra jako správní orgán prvního stupně prodloužilo do 11. 7. 2012. Dne 25. 6. 2012 žalobce požádal o další prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ministerstvo však dospělo k závěru, že žalobce ve skutečnosti neplnil účel pobytu, pro který získal pobytové oprávnění. Činnost, kterou pro společnost

provozoval, podle ministerstva neodpovídala svým charakterem jednatelské činnosti. Žádost žalobce proto rozhodnutím ze dne 4. 9. 2013 zamítlo podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaná následně zamítla odvolání žalobce a potvrdila závěry ministerstva.

[3] Žalobce podal žalobu ke krajskému soudu. Soud se ztotožnil s většinou žalobních námitek, a proto zrušil rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Podle názoru soudu je rozhodnutí žalované v části nepřezkoumatelné, jelikož se vůbec nevyjádřila k tomu, zda žalobce plnil účel pobytu podnikání, pokud vykonával povinnosti plynoucí z postavení společníka. Krajský soud nesouhlasil ani se závěrem žalované, že postavení žalobce v pozici jednatele bylo účelové. Jednotlivé pozice v obchodní společnosti (společník, jednatel) podle krajského soudu nelze striktně odlišovat, rozhodující bylo, zda žalobce reálně ve prospěch společnosti vyvíjel soustavnou činnost zajišťující její podnikání. Přestože ze správního spisu plyne, že žalobce nevedl obchodní jednání, na chodu společnosti se do určité míry organizačně podílel (kontrola a vedení pracovníků na stavbách atd.). Žalovaná podle jeho názoru postavila své závěry na velmi úzkém pojetí jednatelství. Krajský soud má za to, že z celkového kontextu zjištěných skutečností nelze dovozovat, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu. Soud rovněž poukázal na skutečnost, že žalobce pobývá v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání již od roku 2008 a povolení mu správní orgány dokonce již jednou prodloužily. V těchto předešlých řízeních správní orgány detailněji nezkoumaly vztah mezi žalobcem a společností R., s. r. o. Aniž by se změnily skutkové okolnosti, dospěly správní orgány v případě nynější žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu k opačnému závěru a žádost zamítly. Ostatní žalobní námitky krajský soud nepovažoval za důvodné.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V ní nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že je její rozhodnutí v části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože se nezabývala tím, zda žalobce plnil účel pobytu z titulu postavení společníka v obchodní společnosti. Podle jejího názoru postavení společníka obchodní společnosti nemůže být bez dalšího jediným účelem pobytu cizince na území ČR. Výklad krajského soudu je v rozporu s dikcí zákona o pobytu cizinců a také se smyslem a účelem této právní úpravy.

[5] Stěžovatelka dále trvá na tom, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu, jelikož fakticky nevykonával funkci jednatele. Tato skutečnost představuje jinou závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Cizinec je oprávněn pobývat na území ČR pouze za konkrétním účelem a je povinen tento účel pobytu naplňovat. Podmínkou prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání je nejen formální zápis do obchodního rejstříku, ale také faktický výkon funkce statutárního orgánu po převážnou dobu platného pobytového oprávnění. Žalobce správním orgánům nesdělil žádné skutečnosti ani neoznačil důkazy, z nichž by vyplývalo, že z pozice jednatele činil jménem společnosti právní úkony, účastnil se obchodních jednání, vyjednával obchodní

pokračování

transakce, zajišťoval řádné vedení účetnictví či jinou formou plnil povinnosti jednatele obchodní společnosti. Z výpovědi žalobce ve správním řízení vyplývá, že ve společnosti R., s. r. o., vykonává činnost, která svým charakterem jednatelské činnosti neodpovídá.

[6] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Podle svého názoru prokázal, že ve společnosti vykonává funkci jednatele. Z doložené pracovní smlouvy je evidentní, že ve společnosti fakticky působí. Na chodu společnosti se organizačně podílel přinejmenším kontrolou pracovníků na stavbách, kontrolou plánů staveb a přípravou nářadí. Nevidí nic nezákonného na tom, že se vedle pozice jednatele a společníka rozhodl být paralelně také v pracovním poměru. Stěžovatelka se navíc vůbec nezabývala jeho postavením v pozici společníka, neopatřila si tedy všechny dostupné důkazy k objektivnímu posouzení případu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. NSS se nejprve zabýval otázkou, zda cizinec splní účel dlouhodobého pobytu podnikání, pokud vykonává činnosti související s postavením společníka [**III.A.**; § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], poté posoudil, zda žalobce skutečně vykonával činnost jednatele [**III.B.;** § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Hned v úvodu NSS konstatuje, že obecná námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu není důvodná. Odůvodnění rozsudku je srozumitelné, je vystavěno na uceleném argumentačním systému, z něhož vyplývají stěžovatelem zpochybněné právní závěry.

[10] Z výpisu z evidence cizinců ze dne 25. 6. 2012 vyplývá, že žalobce na území ČR pobýval od roku 2007 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě. Stejný účel pobytu uvedl také v žádosti o prodloužení pobytu ze dne 25. 6. 2012 posuzované v nynější kauze. NSS předesílá, že zákon o pobytu cizinců, ve znění aplikovatelném na nynější věc, nerozlišoval, jakým způsobem je podnikatelská činnost realizována. Tedy zda jde o výkon samostatné výdělečné činnosti, či o „účast v právnické osobě“. V obou případech se na tyto činnosti může pohlížet jako na podnikání [srov. § 46 odst. 7 písm. d) a e) zákona o pobytu cizinců nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 11. 2014, čj. 30 A 69/2014-53, body 12 a 13]. Podrobně se k možnosti prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání v případech „účasti v právnické osobě“ vyjadřuje NSS níže.

[11] Nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, aplikovaného na základě

odkazu v § 44a odst. 3 tohoto zákona (srov. např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, ze dne 28. 5. 2014, čj. 4 As 165/2013-50, bod 19, nebo ze dne 8. 3. 2017, čj. 6 Azs 293/2016-29, bod 16).

III. A. *Dlouhodobý pobyt za účelem podnikání v případech společníků obchodních společností*

[12] NSS se nejprve zabýval otázkou, zda cizinec splní účel pobytu podnikání, pokud vykonává činnosti související pouze s postavením společníka.

[13] Krajský soud stěžovatelce vytkl, že se v souvislosti s posouzením žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání vůbec nezabývala činností žalobce související s jeho pozicí společníka v obchodní společnosti. Rozhodnutí stěžovatelky je proto podle krajského soudu v části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka s názorem krajského soudu nesouhlasí. Postavení společníka podle ní spočívá pouze v majetkové účasti dané osoby na společnosti. Nejedná se o podnikání. To je totiž spojeno s určitou soustavnou činností cizince, kvůli které je nezbytné pobývat na území ČR. Stěžovatelka tuto argumentaci opírá také o znění zákona o pobytu cizinců, který v souvislosti s pobytem za účelem podnikání od 1. 1. 2011 výslovně zmiňuje členství ve statutárním orgánu, na ostatní formy účasti v právnické osobě neodkazuje. Podle stěžovatelky chtěl zákonodárce tímto zpřesněním zákona zabránit zneužívání pobytového oprávnění dříve udělovaného cizincům, kteří byli pouze společníky v obchodních společnostech. Cizinci v ČR prý často účelově zakládali obchodní společnosti s cílem jednoduše získat pomocí majetkového vkladu a zápisu jako společníka do obchodního rejstříku pobytové oprávnění.

[14] NSS předně uvádí, že zákon o pobytu cizinců připouští udělení pobytového oprávnění (dlouhodobého víza či povolení k dlouhodobému pobytu) za účelem podnikání, na rozdíl od ostatních pobytových účelů však obsah tohoto pojmu nevymezuje.

[15] Obecně lze konstatovat, že účast společníka v kapitálové společnosti nebyla podnikáním ve smyslu zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, účinného v době rozhodnutí ministerstva o žádosti žalobce. Podle § 2 odst. 1 obchodního zákoníku *se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku* (obdobně též § 420 a § 421 nového občanského zákoníku). Účast společníka ve společnosti s ručením omezeným definici podnikání neodpovídá. Je sice pravda, že společník ve většině případů vkládá do společnosti s ručením omezeným své prostředky nebo jiné majetkové hodnoty se záměrem získat majetkový prospěch, tedy za účelem dosažení zisku. Nejedná se však o soustavnou činnost. Společník má právo na podíl ze zisku společnosti. Nárok na vyplacení podílu však není spojen s osobní činností společníka pro společnost, ale vzniká již samotným splacením vkladu - podíl ze zisku se tak projevuje jako výnos vkladu společníka do společnosti, jehož výše je závislá na výši zisku společnosti (§ 123 obchodního zákoníku). Společník navíc nejedná vlastním jménem, ale svá práva týkající se řízení společnosti a kontroly její činnosti může vykonávat jen prostřednictvím valné hromady nebo rozhodováním mimo valnou hromadu (§ 130 obchodního zákoníku). V neposlední řadě je nutné přihlédnout k tomu, že společník po splacení vkladů všech společníků není odpovědný za závazky společnosti (§ 106 odst. 2 obchodního zákoníku).

pokračování

[16] Tyto závěry potvrzuje také judikatura civilních soudů. Nejvyšší soud ustáleně uvádí, že společnost s ručením omezeným svou činnost (zpravidla podnikání) provádí vlastním jménem a na vlastní odpovědnost; jde o samostatný subjekt práva, který nelze ztotožňovat se společníky. Společníci společnosti s ručením omezeným se proto nemohou stát z důvodu své účasti ve společnosti podnikateli ve smyslu obchodního zákoníku (viz rozsudky NS ze dne 16. 4. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1652/97, ze dne 10. 10. 2008, sp. zn. 21 Cdo 4060/2007, a ze dne 22. 7. 2015, sp. zn. 33 Cdo 7/2014).

[17] Prostá účast společníka v kapitálové společnosti není proto podnikáním ani ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Jak správně stěžovatelka upozorňuje v kasační stížnosti, z některých ustanovení lze dovodit, že pobyt za účelem podnikání může získat vedle osoby samostatně výdělečně činné také člen statutárního orgánu. Mezi nastíněná ustanovení patří § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, který vedle povinností stanovených obecně cizincům - žadatelům o pobyt za účelem podnikání - klade v písm. e) také specifické požadavky na cizince, kteří jsou členy statutárních orgánů obchodních korporací. Podle tohoto ustanovení, ve znění do 14. 8. 2017, k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit, *jde-li o cizince, který je statutárním orgánem obchodní společnosti anebo družstva nebo jeho členem, dále potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále* (pozn. s účinností od 15. 8. 2017 toto ustanovení zakotvuje cizinci, který je statutárním orgánem obchodní korporace nebo jeho členem, povinnost předložit doklad prokazující bezdlužnost obchodní korporace*).*

[18] Zákon o pobytu cizinců tedy v souvislosti s udělením pobytu za účelem podnikání nezmiňuje jakoukoliv formu účasti v obchodní společnosti, ale pouze případy členství ve statutárním orgánu. Také důvodová zpráva k zákonu č. 427/2010 Sb., který s účinností od 1. 1. 2011 vložil do zákona o pobytu cizinců výše citované ustanovení, potvrzuje, že „*pro účely udělení tohoto víza bude za podnikání rovněž považováno členství cizince ve statutárním orgánu obchodní společnosti nebo družstva.*“ Důvodová zpráva k zákonu č. 427/2010 Sb. výslovně uvádí, že z důvodu výkonu výdělečné činnosti bude cizincům vydáváno oprávnění k pobytu na území ČR pouze za účelem „zaměstnání“ nebo „podnikání“. Nadále již nebude vydáváno oprávnění k pobytu za účelem „účasti v právnické osobě“ *(Poslanecká sněmovna, 2010, VI. volební období, sněmovní tisk č. 70/0).* (Poslanecká sněmovna, 2010, VI. volební období, sněmovní tisk č. 70/0).

[19] NSS je proto přesvědčen, že ve smyslu zákona o pobytu cizinců náleží pobytové oprávnění za účelem podnikání pouze členům statutárního orgánu obchodní společnosti, nikoliv jejím společníkům. Tento závěr odpovídá také smyslu institutu povolení k dlouhodobému pobytu, které je nezbytně spojeno s osobní dlouhodobou přítomností na území ČR. Výkon práv a povinností společníka spočívá zejména v účasti na valné hromadě společnosti, která rozhoduje o zásadních záležitostech z hlediska fungování společnosti a stanoví dlouhodobé cíle společnosti (§ 187 obchodního zákoníku). Nejedná se však o

každodenní rozhodovací činnost, která by vyžadovala dlouhodobou osobní přítomnost cizince na území. Jiná situace nastává u obchodního vedení společnosti, které je výlučnou pravomocí statutárního orgánu a zpravidla zahrnuje každodenní organizaci a řízení chodu podniku.

[20] NSS proto s ohledem na vše výše uvedené nesouhlasí s názorem krajského soudu, že se měla stěžovatelka při posuzování žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zabývat také účastí žalobce v pozici společníka obchodní společnosti. Rozhodnutí stěžovatelky proto není nepřezkoumatelné.

III. B. *Faktický výkon funkce jednatele*

[21] NSS dále posoudil, zda žalobce skutečně vykonával činnost jednatele společnosti, a plnil tak podnikatelský účel svého pobytu na území ČR.

[22] Stěžovatelka trvá na tom, že činnost popsaná žalobcem v průběhu správního řízení není výkonem jednatelské činnosti. Krajský soud naproti tomu uvádí, že pozici společníka a jednatele nelze striktně odlišovat, důležité je, zda žalobce konal činnost zajišťující podnikání společnosti.

[23] NSS konstatuje, že k prokázání účelu pobytu nestačí jen to, že je cizinec formálně zapsán v obchodním rejstříku. Účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemyslel pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by cizinec fakticky na území ČR vykonával podnikatelskou činnost. Správní orgány musí při posuzování žádosti o prodloužení pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec jím deklarovaný účel pobytu náležitě využívá (viz např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, ze dne 31. 10. 2014, čj. 8 Azs 105/2014-46, bod 23, ze dne 30. 3. 2017, čj. 1 Azs 66/2017-29, body 18 a 19 a ze dne 10. 5. 2017, čj. 7 Azs 86/2017-33, body 14 a 15).

[24] Posouzení, zda cizinec naplnil účel jím deklarovaného pobytu, záleží vždy na okolnostech konkrétního případu. Z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 6. 2. 2012 založeného ve správním spisu vyplývá, že žalobce je společníkem a jednatelem ve společnosti R., s. r. o. V této společnosti působilo ke dni vyhotovení výpisu celkem 12 jednatelů a 12 společníků. Ve správním spisu se dále nachází pracovní smlouva ze dne 2. 1. 2012 uzavřená mezi společností R. a žalobcem na pracovní pozici zedník. Podle této smlouvy je konkretizace pracovních úkolů uvedena v náplni práce, která se vydává v návaznosti na sjednanou pracovní smlouvu. Žádný takový dokument však správní spis neobsahuje. K pracovní smlouvě žalobce přiložil také potvrzení o průměrném měsíčním příjmu ze zaměstnání ve výši 12 744 Kč a mzdový list.

[25] Dne 21. 4. 2013 správní orgán vyzval žalobce, aby mimo jiné doložil doklad (například smlouvu o výkonu funkce), ze kterého bude vyplývat nárok na odměnu, jejíž výplata se s ohledem na výkon funkce jednatele předpokládá. Požadovaný doklad žalobce k výzvě nepředložil.

[26] Při výslechu dne 28. 6. 2013 žalobce uvedl, že za společnost je oprávněn jednat pouze pan I. M., nikdo jiný. Sám žalobce se prý na adrese sídla zdržuje jen málokdy,

většinou je na stavbách. K otázce, jak se podílí na činnosti společnosti, odpověděl, že vedením a kontrolou na stavbách. Podle svých slov kontroluje pracovníky, plány staveb a zároveň také pracuje. Jeho náplň práce prý spočívá v tom, že ráno vyjede na stavbu, tam si s ostatními rozdělí úkoly. Poté všichni společně pracují průměrně 8 hodin denně. Peníze si bere hotově, výplatní pásku nedostává a na účet mu pravidelně peníze nechodí. Pobírá měsíčně výplatu v průměru 10 000 - 12 000 Kč. Když má společnost zisk, tak se koncem roku rozdělí dalších asi 40 000 Kč. Žalobce uvedl, že je schopen doložit smlouvu o výkonu funkce a faktury vystavené za společnost, do doby vydání rozhodnutí o žádosti však tyto dokumenty nepředložil.

[27] Podle NSS skutečnosti zmiňované žalobcem v průběhu správního řízení nesvědčí o tom, že vykonával funkci jednatele. Doložením pracovní smlouvy a potvrzení o výši příjmů ze zaměstnání žalobce prokázal, že se společností má sjednán pracovní poměr na pozici dělník. Tomu také odpovídá žalobcův popis náplně práce pro společnost. NSS podotýká, že pobyt za účelem podnikání nemůže sloužit cizinci, jehož působení ve společnosti spočívá pouze ve výkonu závislé činnosti na základě pracovní smlouvy. Jedná se o jiný účel pobytu na území - zaměstnání a podnikání není totéž. Pokud by byl dlouhodobý pobyt za účelem podnikání cizinci prodloužen na základě výkonu jakékoliv činnosti pro společnost, zcela by se smazal rozdíl mezi pobytovými oprávněními vydávanými za účelem zaměstnání a podnikání. Zákon o pobytu cizinců přitom tato dvě pobytová oprávnění odlišuje a klade rozdílné požadavky na náležitosti žádostí o udělení těchto pobytových oprávnění.

[28] Skutečnosti, se kterými se správní orgány seznámily v průběhu správního řízení, nebyly s to prokázat, že žalobce vedle zaměstnaneckého poměru vykonával také funkci jednatele. Jednatelské oprávnění spočívá jednak v zastupování společnosti a jednání jejím jménem navenek, jednak v obchodním vedení dovnitř společnosti, tedy v organizaci a řízení podniku (srov. rozsudek NS ze dne 25. 8. 2004, sp.zn. 29 Odo 479/2003, č. 80/2005 Sb. rozh. civ., nebo rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2005, čj. 4 Afs 24/2003-81). Podle NSS již samotný počet jednatelů společnosti (12) zakládá pochybnosti o tom, zda se všichni aktivně podílí na efektivním řízení společnosti. Tyto pochybnosti žalobce nerozptýlil ani svými tvrzeními v průběhu pohovoru dne 28. 6. 2013. Žalobce uvedl, že za společnost je oprávněna jednat jiná osoba. Sám přitom nepředložil ani k dotazu správního orgánu žádné listiny, ze kterých by vyplývalo, že za společnost také právně jedná. Popis jeho činnosti pro společnost souvisí s jeho pracovním poměrem na pozici zedník.

[29] Podle krajského soudu prý nelze vyloučit, že „*se žalobce na chodu společnosti organizačně podílel, když mj. zmiňoval vedení a kontrolu pracovníků na stavbách, kontrolu plánů staveb samotných a přípravu nářadí.*“ NSS však podotýká, že závěr o faktickém výkonu jednatelského oprávnění nelze učinit pouze na základě tohoto tvrzení. Z vyjádření žalobce nevyplývá, zda a jak konkrétně se činnost spočívající ve vedení a kontrole na stavbách lišila od jeho pracovního poměru na pozici zedníka, k výzvě správního orgánu přitom žalobce nepředložil žádný doklad o tom, že by za tuto (či jinou) činnost pro společnost pobíral jako statutární orgán odměnu či měl právo na příjmy ze zisku společnosti.

[30] NSS proto uzavírá, že žalobcem uvedené skutečnosti nesvědčily o faktickém výkonu funkce jednatele. NSS si je vědom toho, že podle § 3 správního řádu jsou správní orgány povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Za tímto účelem opatřují podklady pro vydání rozhodnutí (§ 50 správního řádu). To ovšem žalobce nezbavuje břemene tvrzení a důkazního břemene, tedy povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu), mají-li z nich správní orgány vycházet. Představa, že by správní orgány zjišťovaly všechny v úvahu připadající důvody, které by mohly vést k vyhovění žádosti, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů o povolení k trvalému pobytu žádá (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66 a ze dne 22. 12. 2016, čj. 5 Azs 133/2016-38).

[31] Na věci nic nemůže změnit ani skutečnost, že v minulosti správní orgány žalobci již dlouhodobý pobyt za účelem podnikání prodloužily. NSS podotýká, že v mezidobí, s účinností od 1. 1. 2011, se změnila, resp. zpřesnila, právní úprava pobytu za účelem podnikání v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (viz bod [17]). NSS (ani krajský soud) navíc nezná obsah správních spisů a neví, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely. Zákon o pobytu cizinců z povahy věci nezakládá cizinci nárok na to, aby bylo jeho žádosti o prodloužení trvání povolení k dlouhodobému pobytu vždy vyhověno.

[32] S ohledem na vše výše uvedené proto NSS souhlasí se stěžovatelkou, že nebyl dán důvod k prodloužení pobytu, neboť se neprokázalo, že žalobce skutečně plnil účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu. Závěry krajského soudu nejsou správné.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] NSS napadený rozsudek zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V dalším řízení je soud vázán právním názorem NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu